

DICSÉRTESSÉK A JÉZUS KRISZTUS!

Tisztelt Igazgatóság, András Atya, Tanáraink! Kedves Szülők, Diáktársaim!

„Vesszők helyett néha pontot kell tenni,
Ha hátrálnál, inkább csak előre menni...”

Sokat gondolkoztam azon, hogyan kezdjem ezt a beszédet, hiszen nemcsak én, hanem egy egész évfolyam búcsúzik most, ezért a gondolataim mindig ehhez az idézethez kanyarodtak vissza.

Hiszen ahogyan egy mondatot is be kell egyszer fejezni, nem lehet folyamatosan vesszőket tenni, úgy az általános iskolában töltött időnek is egyszer vége lesz. Amíg a mondat végét egy pont jelzi, úgy a nyolc esztendő végét az iskolától való elköszönés zárja le.

Nehéz a búcsú a megszokott közösségtől. Természetesen minden év ballagóinak nehéz, de szerintem azzal mindenki egyetért, hogy idén a kialakult helyzet miatt még nehezebb, hiszen mi osztályként, évfolyamként, egy iskolaként legutoljára március 13-án, pénteken voltunk utoljára együtt, de kell ez a lezárás... hiszen egy pont után egy újabb mondat következik, és nekünk is e bizonyos lezárás után, egy új életszakasz kezdődik, jelen esetben a középiskola.

Nyolc évvel ezelőtt megszeppenve ültünk a hatalmas templomban. Majd mikor legelső nap édesanyaink kezét fogva, szorongva léptük át az iskola küszöbét, valami új, ismeretlen világba kerültünk. Tele voltunk félelemmel, bizonytalansággal.

Izgultunk, hogy a barátságos óvoda után mi vár itt ránk.

Aztán hamar megszerettük a tanító nénit, aki sok-sok türelemmel bevezetett a betűk és a számok birodalmába.

Megismertük az iskola életét, a tanulást, a templomi szolgálatot.

Majd a felső tagozat következett, ahány tantárgy, annyi új tanár. Csupa érdekes dolog: matematika, történelem, irodalom, fizika, kémia, biológia... Megismerkedtünk a német-és angol nyelv rejtelmivel, a növény-és állatvilággal, az emberi test felépítésével és működésével. Történelemórákon bebarangoltuk a múlt idők eseményeit egészen napjainkig. Eseménydús magyar óráinkon a helyesírás fortélyait, költők-és írók életét, műveit és sok szép verset sajátítottunk el, megtanultuk, hogy mennyire fontos a rendszeres olvasás, hiszen így bővülnek ismereteink. Sokszor okozott gondot egy összetett matematikadolgozat. Szívesen emlékezünk vissza a vidám tornaórákra, technika-és rajzórákra. Nagy nehezen megértettük Ohm törvényét, a váltakozó áramot és a periódusos rendszert. Énekórán a tanárnő csodálatos hangjával kápráztatta el az egész osztályt.

Földrajzórán ismereteket szereztünk a Föld szépségeiről és rejtelméről. Változatos informatikaóráinkon mindig egy picit elengedhettük fantáziánkat.

A munka, amit itt végeztünk, komoly, olykor fáradtságos volt.

A tudást, amit itt szereztünk, nemcsak magunknak köszönhetjük, hanem tanáraink lelkiismeretes, odaadó munkájának, az állandó követeléseknek, hiszen nevelőink voltak azok, akik arról gondoskodtak, hogy ne legyen itt számunkra egyetlen hét sem felhőtlen, hogy egyetlen percre se felejtjük el még az otthoni online tanuláskor sem: iskolában vagyunk, ahol, lám, tanulni illik.

Nemcsak szellemi képességekben fejlődtünk ezalatt a nyolc év alatt. Itt voltunk elsőáldozók és e templom falai közt fogunk készülni a bérmlásra is. Megértettük, hogy a HIT ereje, az evangélium biztatása az, amire építhetjük életünket.

Külön búcsúzunk osztályfőnökeinktől, Anikó nénitől és Andi nénitől, köszönjük, hogy fáradozásaikkal egységes közösséggé kovácsoltak bennünket. Problémáinkkal bármikor bizalommal fordulhattunk hozzájuk, odafigyelésükkel segítették továbbtanulásunkat. Megtanítottak arra is, hogy legyenek céljaink, vágyaink, s ezeket magunknak kell elérnünk. Könnyes szemmel fogunk visszaemlékezni a sok közös programra: a komoly szerepléssel, felkészüléssel járó versenyekre, játékos vetélkedőkre, meghitt karácsonyi ünnepekre, vidám farsangokra és a csodálatos osztálykirándulásokra.

Már nem azok a megszeppent gyerekek vagyunk, talpraesett, érett nyolcadikosokká váltunk az itt töltött idő alatt.

Vajon mindig betartottuk a házirendet?

Hányszor szegtük meg a szabályokat és milyen formában?

Megbántunk valamit, amit tettünk vagy nem tettünk...?

Szeptembertől ismét új kaland vár ránk. A középiskolákban ismét figyeljük és hallgatjuk majd az idegen embereket.

Rengeteg botladozás, bizonytalanság, csalódás vár ránk ezután, de annál több öröm és siker.

Tehát, kedves Diáktársaim! Köszönöm nektek az elmúlt éveket, a sok közös élményt! Akárhová is sodor benneteket az idő, mindenkinek sok boldogságot és sikereket gazdag, teljes életet kívánok! Ha hátrálnátok, inkább csak vegyetek bátorságot és menjetek előre, hiszen csak így éritek el céljaitokat és álmaitokat.

Köszönjük szüleinknek, akik már igaz, nem fogják a kezünket, de tudjuk, hogy szeretetük, türelmük, aggóságuk, dorgálásuk mindig elkísér bennünket.

Végül egy bibliai idézettel szeretnék elköszönni az iskolától és biztatni mindenkit a ránk váró küzdelmekre, hisz mindennapjainkat bizonytalanság jellemzi, de bármi történjék is, mindig csak előre vezessen az utunk.

Zsoltárok könyve 46.rész 2-3

2. „Isten a menedékünk és az erőnk,
nagyszerű támaszunk a
szorongattatásban.
3. Ezért nem aggódunk, ha remeg is a föld,
ha a hegyek a tengerbe omlanak, ”

Major Melinda 8.d